

De la început până la sfârșit, Dumnezeu a lucrat și lucrează pentru fericirea finală a omului. La început Dumnezeu a pus pe cei dintâi părinți ai noștri, Adam și Eva, într-o grădină plăcută și plină de frumusețe. Ei s-ar fi putut bucura pentru totdeauna de o fericire perfectă, dacă ar fi ascultat de singura poruncă pe care o dăduse Dumnezeu, să nu mănânce din rodul pomului cunoștinței binelui și răului (așa citim în Geneza 2.16-17).

În loc de a ține seama de această singură poruncă, Eva a ascultat de Satan, care a făcut-o să creadă că Dumnezeu o reținea de la privilegiul minunat de a fi ca Dumnezeu. Ea a ales să creadă mai degrabă pe Satan decât pe Dumnezeu și omenirea a urmat de atunci aceeași cale, în neascultare de Dumnezeu.

Acesta era începutul despărțirii omului de Dumnezeu, care din acel moment nu s-a mai bucurat de o părtășie neîntreruptă cu Creatorul său. Ca o consecință a neascultării lui, bucuria adevărată și fericirea s-au pierdut. Prin neascultarea lui, omul a pierdut totul și a ajuns sub sentința morții (cum citim în Romani 5.14), chiar acel lucru despre care Dumnezeu îi înștiințase. Adam și Eva au învățat printr-o experiență tristă că ce a spus Dumnezeu este adevărat: nu ce a spus Satan.

Dar ce a făcut Dumnezeu? A părăsit El pe om în consecințele veșnice ale neascultării lui? Nu, nici decum! El îndată a anunțat că va elibera pe om de puterea Satanei, prin „sămânța femeii” care va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3.15). Dumnezeu nu Se referea la nimeni altul decât la Isus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, care S-a făcut om, S-a născut dintr-o fecioară, pentru ca în felul acesta să ne câștige prin dragoste și de asemenea să sufere în locul nostru dreapta judecată a lui Dumnezeu. „Prin moarte (Isus Hristos) să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14-15).

Dumnezeu trebuia să alunge pe om din prezența Sa din cauza păcatului. Dar acum, pentru că moartea Fiului Său a satisfăcut pe deplin cerințele dreptății și sfințeniei lui Dumnezeu cu privire la păcat, El a deschis calea paradisiului ceresc pentru oricine se va pocăi de păcatele lui și va crede în Isus Hristos ca Mântuitor care a murit pentru păcatele lor.

Datorită răstignirii Lui, vestea bună a mântuirii se predică în lumea întreagă. Într-adevăr, Dumnezeu ne spune: „Pentru că voi n-ați putut sta în paradisiul pământesc din cauza păcatelor voastre, Eu vă ofer fără plată un loc în paradisiul ceresc, unde vă veți putea bucura, într-o lume nouă, de o fericire perfectă și nesfârșită. Lucrul acesta este posibil numai datorită lucrării perfecte pe care Fiul Meu a făcut-o, suferind și murind pentru păcatele voastre pe crucea aceea atât de dureroasă. Paradisiul ceresc este al vostru, dacă vă pocăiți de păcatele voastre și primiți pe Fiul Meu.”

Dar este și o altă voce, a lui Satan, care este numit în Biblie „ucigaș” și „tatăl minciunii”. Chiar de la început Satan cu uneltirile lui l-a făcut pe om să asculte mai degrabă de el decât de Dumnezeu, aducându-i astfel căderea. Acum, când Dumnezeu a făcut tot ce era necesar pentru mântuirea noastră, Satan face tot ce poate ca să vă împiedice să primiți planul acesta minunat al mântuirii.

Deci sunt două voci care vorbesc fiecărui om: una de la Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește să ne aibă cu Sine în cer, și alta de la Satan. Cu cine doriți să vă petreceți veșnicia? Biblia este clară că, odată ce sufletul omenesc s-a născut, el nu poate înceta să existe.

Dumnezeu nu a făcut iadul pentru omenire. În Matei 25.41 este scris: „Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, pregătit Diavolului și îngerilor lui! Nicăieri în Biblie nu se spune că iadul ar fi fost pentru om, ci a fost pregătit pentru Diavolul și îngerii lui. Totuși Biblia este tot atât de clară că cei care nu primesc pe Isus Hristos ca pe Mântuitorul lor personal, vor sfârși acolo. De ce? Pentru că ei au urmat pe Satan în neascultare și în păcat și nu s-au folosit de calea de mântuire a lui Dumnezeu.

Trebuie să hotărâști! „Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii!” (2 Corinteni 6.2). „Pocăiți-vă și credeți în evanghelie!” (Marcu 1. 15). „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). „Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3.18). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16).

„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.3).